

Parochie	1
In de pen	6
Spiritualiteit	8
Klapstoel	9
Kerk	10
Samenleving	11
Varia	13
Dossier	14
Buitenland	16
Cultuur	17
Het verlangen	18
Film	19
Op-tocht	20
Mensen	21
Bisdom	22
Podium	24

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER
 Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdredeacteur

Bert Claerhout

Eindredacteur

Peter Gordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Opvocht

Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Susan Van Lommel
 Filip Ceulemans
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4
 8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05
 fax 050 34 14 32
 persdienst.bisdom.brugge@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@treviplus.be
 www.treviplus.be

DIENST PAROCHEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright
 Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Elke bedrijfs-sluiting is een menselijk drama

„Nadat de hoop was gewekt dat Ford Genk vanaf oktober 2013 het nieuwe model van de Mondeo mocht bouwen, en na de beloften van Stephen Odell, de topman van Ford Europa, dat de fabriek zeker tot 2020 zou openblijven, kwam het verdict dat Ford Genk toch zou sluiten keihard aan. Sterker nog, dit is een ramp-scenario. Met 4.600 werknemers is Ford Genk de grootste werkgever in Limburg. Behalve de rechtstreekse tewerkstelling worden ook diverse toeleveringsbedrijven getroffen. Het totaal aan banenverlies wordt daardoor op 10.000 geschat.

Voor wie de automobielenindustrie volgt, is de sluiting van Ford Genk echter allesbehalve een verrassing. De Europese automarkt verkeert in een diepe crisis. De dalende verkoop leidt tot een enorme overcapaciteit en een gigantische concurrentiestrijd tussen de merken. In Europa stevent Ford dit jaar af op een verlies van 770 miljoen euro. Als er in zo'n geval drastische maatregelen moeten worden genomen, loopt elke fabriek gevaar, dus ook Ford Genk. En zeker omdat die fabriek met een aantal manifeste pijnpunten kampt. Weliswaar rollen er in Genk dagelijks duizend wagens van de band, het productiepark is eigenlijk op 1.400 berekend. De fabriek telt ook veel oudere werknemers en de loonlast is hoog. Dat die loonlast in de Duitse Fordvestigingen nog hoger is, biedt geen soelaas. Geen enkele multinational sluit afdelingen in landen met een grote afzetmarkt. Wel in een klein land als het onze, waar de markt krap is.

Daarbij komt dat Ford Genk decennialang grote modellen bouwde. De financiële en economische crisis, de hoge brandstofprijzen en de verhoogde CO2-fiscaliteit, veranderden het consumentengedrag grondig. Kleine milieuvriendelijke auto's winnen het nu van middenklassewagens – het segment van Ford Genk. Ook in de autosector moet je het geluk aan je zijde hebben. Toen Volkswagen destijds uit Vorst verdween en plaats maakte om er de kleine

modellen van de Audi-lijn te laten bouwen, werden de slaagkansen allesbehalve hoog ingeschat. Achteraf blijkt dat Audi de goede keuze heeft gemaakt, de fabriek in Vorst doet het momenteel zeer goed.

Markteconomische analyses nemen uiteraard niet weg dat wat de werknemers van Ford Genk en de toeleveringsbedrijven overkomt, een catastrofe is. Bijna iedere Limburger kent iemand die bij Ford werkt of heeft gewerkt. Sommige werknemers waren er twintig, dertig jaar aan de slag en vragen zich af of ze nog ooit ander werk zullen vinden. Jongere werknemers maken zich zorgen over de afbetalingen van hun leningen. Weer anderen voelen zich vooral verraden door de top van Ford die haar beloften niet is nagekomen, en zijn boos over de afstandelijke en weinig respectvolle manier waarop het nieuws over de sluiting werd meegedeeld.

Het is nu aan de Vlaamse en federale overheid om gezamenlijk een reconversieprogramma uit te werken om Limburg opnieuw hoop en perspectief te bieden. Ook mgr. Patrick Hoogmartens, de bisschop van Hasselt, en zijn priesters spraken zich in die zin uit. „De economische logica van een maximale winst is niet de logica van het evangelie en valt niet samen met het sociale denken van de Kerk”, liet de bisschop weten in een persbericht. „Een bedrijf is het resultaat van de arbeid van velen. Het voortbestaan ervan is dan ook niet alleen een zaak van directie en aandeelhouders, maar van alle betrokkenen.”

Mgr. Hoogmartens noemde het eenzijdig opzeggen van het onlangs gesloten sociaal akkoord om de toekomst te verzekeren, onaanvaardbaar en bijzonder kwetsend. Hij riep in het bijzonder alle christenen op zorg te besteden aan alle werknemers en hun gezinnen die getroffen zijn door een bedrijfssluiting. Die solidariteit zou wel eens broodnodig kunnen zijn nu onze overheden almaar machtelozer toekijken hoe de machine van de vrijemarkteconomie in Europa hapert en sputtert, en hoe grote bedrijven almaar vaker uitwijken naar goedkopere horizonten.„

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Collaboratie

KERK & leven, 17 OKTOBER 2012

Laten we, enerzijds, allereerst stellen dat zowel in Vlaanderen als in Wallonië veel eenvoudige jongens, zoals mijn vader, de oproep van de Kerk hebben beantwoord om het goddeloze communisme te gaan bestrijden. Anderzijds was het zo dat Vlaanderen sinds het ontstaan van België in de verdrukking was, zowel in de Kerk, de politiek en de administratie, als in het leger en het onderwijs. Wie in dit land wilde slagen, moest Frans spreken. Het is tegen dat onrecht dat de Vlaamse beweging en tal van andere organisaties zijn ontstaan. Het Davidsfonds was een van de culturele verenigingen die ons volk hielp te ontvoogden en zichzelf te zijn.

Al lang vóór de Eerste Wereldoorlog en zijn verschrikkingen waren er stemmen van Vlaamse intellectuelen die door de halsstarrigheid van de Franstalige bevoogding mogelijk het heil zochten in een overeenkomst met het Duitse Rijk. De repressie achteraf was navenant. Maar ons volk heeft zijn bestaansrecht inmiddels bewezen.

Na de moordende repressie na de Tweede Wereldoorlog, waarbij de nobelste en meest vooraanstaande intellectuelen, schrijvers, componisten, priesters en politici wraakzuchtig werden veroordeeld en onteerd, werd nog maar eens bewezen dat de Vlaamse zelfstandigheid een nog veel duurder bevochten prijs

zou krijgen. Zowat 67 jaar na de Tweede Wereldoorlog is er in dit land nooit sprake geweest van een echte en algemene amnestie, hoewel dat hoofdstuk in het buitenland al lang is afgesloten.

Als historica Aline Sax op zoek wil gaan naar de echte ziel achter de collaboratie, moet ze verder zoeken dan procesverslagen. Er zijn nog getuigen die haar duidelijk kunnen maken dat de ziel van de collaboratie meer was dan een ideologie. Waarom werd de Belgische staat nooit aangeklaagd wegens de eentalige Franse officieren die onverstaanbare bevelen schreeuwden terwijl onze jongens vielen? „Hier ons bloed, wanneer ons recht?”

Na meer dan 180 jaar worden de pijn, de strijd en het offer van zovelen wellicht beloond in een zelfstandig Vlaanderen, met alle openheid naar onze Waalse en Brusselse medeburgers, naar Europa en de hele wereld.

Leopold VERDOODT, Erps-Kwerps

Duitse Kerk

KERK & leven, 10 OKTOBER 2012

Hoe meer ik uw artikel *Betalen of geen dooppeterschap* herlas, hoe groter mijn verbazing en onbegrip. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat ik de Duitse wetgeving niet zo goed ken. Maar dat iemand die zijn 'kerkbelasting' niet meer betaalt, alleen nog voor de sacramenten in aanmerking komt als hij in levensgevaar verkeert, kan er bij mij niet in.

De Duitse bisdommen zijn rijk geworden door geldelijke bijdragen. Blijkt evenwel dat een deel van de 'uittreders' de Kerk hebben verlaten door de schandalen van seksueel misbruik. De Kerk ligt daardoor zelf aan de basis van het feit dat sommigen afhaken en zodoende van het verlies aan inkomsten.

Dat de paus en andere Duitse kerkleiders in Rome met die regeling van de Duitse bisschoppen bovendien nog akkoord gingen ook, begrijp ik helemaal niet.

Jef BIJLOOS, Brussel

Wraakroepend

KERK & leven, 10 OKTOBER 2012

Graag een reactie op uw bericht *Betalen of geen dooppeterschap*. Ik zou bereid zijn vrijwillig en naar godsvrucht en vermogen een 'kerkbelasting' te betalen. Dat de rijke Duitse bisdommen echter in samenspraak met de Duitse paus Benedictus XVI alleen nog de sacramenten zouden toedienen voor iemand in stervensnood, vind ik wraakroepend.

H. JANSSENS, Oudenaarde

Bavo

KERK & leven, 10 OKTOBER 2012

Heiligenlevens zijn bij de meesten in diskrediet geraakt door de vele onhistorische verdichtels en fouten, die nog steeds keer op keer worden herhaald

en uitgesmeerd in allerlei publicaties. **KERK & leven** blijkt echter al even onkritisch. Ik besluit dat uit de bijdrage *Haspengouws edelman werd patroon van Gent* over Bavo. Daar wordt in de verste verte geen rekening gehouden met de bevindingen van de afgelopen decennia.

De oorspronkelijke naam van Bavo was Bavo. Allowinus was zijn doopnaam en niet omgekeerd, zoals uw medewerker schrijft. Dat Bavo zijn bezittingen uitdeelde aan de armen, klopt ook niet helemaal, want de latere Sint-Baafsabdij had nog eeuwenlang bezittingen in zijn streek van herkomst, die op Bavo teruggaan. Bavo is nooit lid geweest van het Sint-Pietersklooster in Gent, zelfs niet als daarmee de latere Sint-Baafsabdij wordt bedoeld.

Dat verhaal van die 'holle boom' is mooie fantasie, maar dat hij een verblijf liet bouwen in steen is waarschijnlijker en historisch aan te wijzen. Dat Bavo kluzenaar werd, is een later verdichtsel. Waarschijnlijker is dat hij zich in Mendonk vestigde, een kleine plaats ten noorden van Gent, omdat in die buurt destijds veel volk woonde dat hij wilde bekeren. U vermeldt voorts niet dat hij stierf en begraven werd in datzelfde Mendonk. Tot en met de reformatie vond er een grote bedevaart van Gent naar Mendonk plaats op 1 augustus, de dag van het verplaatsen van de relieken. **Bert VERVAET, Sint-Amandsberg**